

België, 2 mei 2019

Lieve mens uit Congo. Lieve mens vernederd door België. Lieve wereldburger.

Het spijt dat ik me heb moeten inlezen over alle wreedheden tegen jou en jouw geliefden, vooraleer aan deze brief te kunnen beginnen. Het spijt me dat dit geen parate kennis is bij elke Belg. Het spijt me dat dit niet in onze ziel is gebrand zoals dit wel is bij die van jou.

Het spijt me dat we het acceptabel vonden je tentoon te stellen, je weg te zetten als rariteit, als museumstuk, als iets om ons - in het beste geval - tijdens een daguitstap met het gezin over te komen verwonderen. Het spijt me dat we onze eigenlijke museumstukken beter behandelden dan dat we jou behandelden. Het spijt me dat we schaamteloos en zonder compensatie, laat staan enige erkenning of dankbaarheid naar jou toe, jouw cultureel erfgoed roofden. Het spijt me dat we jouw kunst ontzield te kijk zetten, of, erger nog, bergen stof en schimmel lieten vergaren in de duffe kelders onder onze protserige, met goud behangen gebouwen. Betaald met wat de grondstoffen die we ook van jou stalen, ons opbrachten.

Het spijt me dat ons staatshoofd het gerechtvaardigd vond zich als een despotische godheid boven jouw gemeenschap te stellen, zich boven jou te stellen. Het spijt me dat we je vrouwen verkrachtten, je mannen uitbuiten en je kinderen misbruikten. Dat we ze weghaalden bij hun moeder, als ware ze gevoelloze voorwerpen in plaats van mensen. Wie was het die toen gevoelloos was? Dat we ze naar een oorlog stuurden die niet de hunne was, alsof ze ziellose objecten waren in plaats van mensen. Wie was het die toen zielloos was?

Het spijt me dat wij, zogenaamd onwetende Belgen vanonder onze kerktoren uit dit allemaal lieten gebeuren. Het spijt me dat we er vandaag in slagen om op enkele uren tijd miljoenen euro's in te zamelen om net zo'n kerktoren, symbool van onze geschiedenis, te redden, maar geen enkel respect toonden voor die van jou. Het spijt me dat we jouw geschiedenis minder waard achtten. Het spijt me dat we jou minder waard achtten. Dat we kinderlijk naïef, en tot mijn grote schaamte zelfs goed geïnformeerd, geloofden in onze superioriteit over jou. In de superioriteit van 'het blanke ras'. Het spijt me dat we überhaupt geloofden dat er zoiets zou bestaan als 'het blanke ras'. Er is geen zwart, geen bruin, geen wit, geen geel, geen groen, er is slechts mens. Eén soort ziel. In alle kleuren huid.

Het spijt me dat we jou als minder geëvolueerd beschouwden terwijl net wij degenen zijn die evolueren met de snelheid van een slak. Het spijt me dat we meer worden geraakt door de tranen van een blanke presentatrice bij een topic over de scheiding van vluchtelingenkinderen van hun

ouders dan door het eigenlijke feit dat die kinderen gescheiden worden van hun ouders. Het spijt me dat we tot op de dag van vandaag er niet in slagen als natie onze spijt te betuigen. Het spijt me dat de geschiedenis zich herhaalt. Schaamteloos.

Het spijt me dat ook ik heb toegekeken hoe een donkerhuidig en kortgeschoren jongetje hier in België het zwembad moest verlaten omdat hij geen badmuts bij zich had, terwijl een witte krullenbol later al gauw eentje uit de verloren voorwerpenbak kreeg toegestopt. Het spijt me dat ik heb toegekeken. Dat ik niets anders heb gedaan dan het kind te troosten. Dat ik de badmeester niet heb aangesproken. Dat ik toen dacht dat ik het misschien verkeerd begrepen had. Dat hij het zo niet had bedoeld. Dat het misschien een andere reden had dan smerig niet eens latent racisme. Dat ik een angsthaas was die haar eigen witte vel wilde redden van een potentieel conflict amper die naam waardig.

Het spijt dat wij als zwijgende toeschouwer allemaal bijdragen aan het in stand houden van dit racisme.

Want zwijgen is niets anders dan instemmen.

Ik stem niet in met racisme. Ik stem niet in met kolonialisme. Ik stem niet in met blanke superioriteit. Dus ik zwijg niet langer. Ik geef me bloot, aan jou, met heel mijn naakte, kwetsbare mensenziel, in net dezelfde mooie kleur als die van jou, en ik zeg je: het spijt me.

Het spijt me zo.